

Монашество

Багато "християни" не признають монашество! Підставою для цього вони вважають слова Біблії, де Господь Адаму і Єві говорить: «Плодіться і розмножуйтеся, і наповнійте землю, володійте нею» (Бут. 1, 28).

Звичайно ж, Бог від першої пари людей не вимагав монашества. Тут була інша ідея. Земля в той час була безлюдною, і тому Господь нашим праотцям велить її заселити. Тепер же, коли планета наша не лише заселена, а й перенаселена, людство собі може дозволити і монашество як особливий спосіб служіння Богу.

Уже в Старому Завіті пророк Ісайя пише: «Господь так говорить про євнухів: котрі поважають Мої суботи, чинять угодне Мені й міцно тримаються заповітів Моїх, — тим дам Я в домі Моему і в стінах Моїх місце та ім'я ліпше, ніж синам та дочкам; дам їм вічне ім'я, що не загине» (Іс. 56, 4–5). Під євнухами тут слід мати на увазі не царських скопців, а людей нежонатих, які добровільно себе присвятили служінню Богу.

Іоанн Предтеча жив пустельником, монахом, і Христос не лише не осудив його за це, а навпаки, звеличив, кажучи, що «між народженими жінками не було більшого, ніж Іоанн Хреститель» (Мф. 11, 11).

Чуючи, як Господь суворо ставиться до сімейного життя, учні Йому одного разу сказали: «Коли такі обов'язки чоловіка до жінки, то ліпше не женитись» (Мф. 19, 9). На це їм Спаситель відповів: «Не кожен може вмістити слово це, а лише, кому дано. Бо є скопці, котрі такими народились; є скопці, котрих оскопили люди, а є скопці, які самі себе оскопили ради Царства Небесного. Хто може це вмістити, хай вмістить» (Мф. 19, 10–12). Господь тут каже: хто може ради спасіння душі бути скопцем, себто дівичем, нежонатим, то хай буде.

Дуже яскраво цю тему висвітлює апостол Павло. Він до своїх пасомих пише: «Я хочу, щоб ви були без турбот. Нежонатий турбується про Господне, як догодити Господу, а жонатий думає про мирське, як догодити жінці. Є різниця між заміжною і дівчиною. Незаміжня думає про Господне, як Господу вгодити, щоб бути святою і тілом, і духом, а заміжня турбується про мирське, як чоловікові догодити. Кажу це для вашої користі» (1 Кор. 7, 32–35).

Християни часів апостольських теж цікавилися цим питанням. Апостол Павло з цього приводу писав: «Краще чоловікові не торкатися жінки... бо я хочу, щоб всі люди були такими, як і я... Нежонатим і вдовицям кажу: ліпше їм залишатися так, як я. Але якщо хтось не може утриматися, хай жениться... Хто віддає заміж свою дівчину, добре робить, а не віддає — краще робить» (1 Кор. 7, 1, 7, 38).

В Одкровенні Іоанн Богослов пише: «І почув я голос ніби гусярів, які грають на гусях своїх. Вони співають ніби нову пісню перед престолом і перед чотирма тваринами і старцями; і ніхто не міг навчитися тієї пісні, крім цих ста сорока чотирьох тисяч, відкуплених від землі. Це ті, котрі не осквернилися з жінками, бо вони незаймані...» (Одкр. 14, 2–4).

З цих слів видно, яку високу оцінку Святе Письмо дає дівичам, тим, «хто не осквернився з жінками». Взагалі в Біблії нема такого місця, де б засуджувалося назорейство, самотність, дівство, монашество. Отже, коли хтось із псевдо християн ганьбить монахів, то хай він знає, що він цим ображає Христа, Іоанна Предтечу, апостола Павла, Іоанна Богослова (він теж був нежонатим) і всіх святих, які гідні чути й розуміти таємничу небесну пісню.

Серед Апостольських Мужів є також згадки про монашество. і не тільки, святі Отці з великою повагою відносяться до тих хто вибрав жити таким стилем життя.

Святий Юстин Мученик пише так: «[Святе Письмо говорить:]« Є деякі, яких зробили євнухами від людей, і деякі, хто народився скопцями, а деякі, які зробили себе скопцями заради Царства Небесного; але всі не можуть прийняти цю науку »[Мт. 19:12, 11]. . . . І багато хто з нас, як чоловіки, так і жінки, які з дитинства були учнями Христа, залишаються чистими у віці шістдесяти -сімдесяти років; і я вихваляюся, що міг би зробити це з кожної людської раси »(Перше апологій 15 [151 р. н. е.]).

Святий Іполіт відомий ранньохристиянський письменник писав так: «[В останні дні] храми Божі будуть подібні до будинків, і всюди відбуватимуться перекидання церков. Святе Письмо буде зневажене. . . І загалом із числа тих, хто визнає себе християнами, піднімуться тоді лжепророки, лжеапостоли. . . Пастухи будуть як вовки; священники приймуть неправду; монахи захотітимуть речей світу »(Розмова про антихриста 7 [200 р. н. е.]).

Святий Зосим написав таку згадку: «Після цього я [Зосим] прожив тридцять шість років і передав спосіб життя блаженних отцям у пустелі. . . . І після закінчення тридцяти шести років ангели Божі прийшли до мене як до блаженних. І всі монахи були зібрані разом і всі, хто це чув, і цей заповіт був прочитаний їм усім, і в такому житті він віддав свою душу Богові »(Розповідь Зосима 21 [225 р. Н. Е.]).